

Наталія Сергіївна Погребняк,
*молодший науковий співробітник
Інститут державного будівництва
та місцевого самоврядування НАПрН України,
м. Харків*

УДК 342.533(477)

ІНФОРМАЦІЙНО-ФУНКЦІОНАЛЬНА СКЛАДОВА СИСТЕМИ ФУНКЦІЙ АПАРАТУ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ ЯК ОСНОВНИЙ ПОКАЗНИК ЙОГО КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ

Стаття присвячена дослідженню реалізації інформаційної функції апаратом Верховної Ради України як складової в системі його конституційно-правового статусу з використанням прикладних знань філософії інформаційного права. Зроблено критичний аналіз інформаційного забезпечення законотворчої діяльності Верховної Ради України. Сформульовані концептуальні положення, обґрунтовані нові рекомендації і висновки відносно досліджуваних питань.

Ключові слова: інформаційна функція, статус, апарат, парламент, Верховна Рада України.

Призначення сучасної держави – бути сполучною силою цивілізаційного суспільства. На його стан, структуру суспільних відносин здійснюють певний вплив не тільки держава, її утворення, а й інші інститути, у тому числі не політичного характеру, наприклад, економічна, соціальна, духовна та інші системи, а також міжнародна обстановка. Не є винятком і інформаційна складова [2]. У зв'язку з цим важливо дослідити вплив інформаційного ресурсу на елементи в системі забезпечення реалізації державної влади в Україні у контексті демократичних перетворень, а саме: адаптацію Апарату Верховної Ради України (далі – Апарат) до нових умов розвитку інформаційного суспільства. Адже розвиток процесу інформатизації веде до необхідності посилення його конституційно-правового статусу в напрямку структурного та змістовного удосконалення інформаційної функції в системі функцій допоміжної служби легіслатури.

Метою цієї статті є комплексне дослідження проблеми функціонування апарату парламенту в сучасну зета-байтову епоху в інформаційному ракурсі,

здійснення критичного аналізу реалізації ним інформаційної функції, виявлення проблемних аспектів та внесення пропозицій щодо шляхів їх розв'язання.

Завданнями цієї роботи є комплексне дослідження інформаційної функціональної складової конституційно-правового статусу Апарату, розкриття її змісту, специфіки, характеру та особливостей реалізації, виявлення закономірностей та тенденцій розвитку, виходячи з теоретичних розробок та практики організації і діяльності допоміжної інституції, а також формулювання пропозицій з удосконалення її здійснення.

Проблема інформаційного забезпечення органів державної влади, у тому числі легіслатури, не залишається поза увагою таких вчених, як: Ю. П. Битяк [3], О. П. Дзьобань [4 – 6], І. О. Здзєба [16], Н. А. Кошева [8], В. Г. Пилипчук [5], І. Є. Словська [14], М. Ю. Слюсарчук [15], М. П. Требін [10], М. Я. Швець [16], І. В. Яковюк [3] та ін. На дисертаційному та монографічному рівні заслуговують на особливу увагу дослідження М. Ю. Парамонові [11] та С. А. Антоненка [1].

Характер реалізації інформаційної функції Апаратом корелює з характером законотворчої діяльності. Проблема посилення конституційно-правового статусу Апарату в частині реалізації інформаційної функції пов'язана з вирішенням ряду завдань, на які у юридичній літературі звертається окрема увага. А саме: належного наукового обґрунтування нормативно-правових актів, зменшення впливу суб'єктивних чинників, скорочення технологічного циклу нормотворчого процесу [8, с. 106], своєчасного і достовірного забезпечення парламентарів відомостями для прийняття обґрунтованого рішення державного значення, збору даних зворотного зв'язку для забезпечення реалізації спільної з суспільством законотворчості.

Проблема інформаційного забезпечення Апаратом законотворчого процесу пов'язана і з проблемою подальшого розвитку нормативно-правової бази в інформаційній сфері. Зміст останньої розкривають на рівні монографії О. П. Дзьобань та В. Г. Пилипчук [5]. Неналежне інформаційне забезпечення парламенту має наслідком хаотичний характер законодавчої діяльності, констатують О. Березюк та І. Словська. Автори акцентують увагу на недотриманні строків коригування законопроектів, що має наслідком неналежний рівень їх підготовки і безсистемний законотворчий процес, дублювання або суперечність чинним законам рішень, що приймаються [14].

Зміст інформаційної функції Апарату слід розглядати, зокрема, у зв'язку з такими категоріями як «інформація», «інформаційний ресурс», «інформаційний простір», «інформатизація».

У сучасній науці поняття «інформація» вживається у традиційному (донауковому) розумінні, математичному, кібернетичному, семіотичному, синергетичному аспектах. Навіть є науковці, які відмовляються дати визначення цієї категорії з огляду на неможливість її споглядати ані як субстанцію, ані як властивість [6]. У вузькому значенні «інформація» – будь-які відомості, що є об'єктом зберігання, передавання, перетворення та управління. Виходячи

з розуміння М. П. Требіним категорії «закон», працівники Апарату, готуючи законопроект до розгляду, оперують з інформацією семантичного змісту, яка втілюється у дефініції майбутнього закону у вигляді змістовного опису об'єкта, предмета. При цьому інформація інтерпретується як відомості, знання [10].

Застосовуючи аналогію до розуміння сутності інформаційного ресурсу, надану О. П. Дзьобанем [4, с. 29-31], організацію діяльності Апарату як учасника законотворчості можна розглядати у декількох аспектах.

Так, онтологічний аспект проявляється у існуванні суспільних відносин, які необхідно врегулювати на законодавчому рівні. Ця інформація є інформаційним ресурсом, який, в свою чергу, є рушійною силою у включенні суб'єктно-об'єктного складу (серед учасників – і Апарат) у процес законотворчості, який корелює з процесом комунікації та управлінським процесом.

Гносеологічний аспект інформаційної функції можна звести до наступних положень: 1. Інформація і праксіологічні знання (база для прийняття законопроекту) стають передумовою наступних етапів включення Апарату в процес законотворчості. Інформація спочатку закріплюється у свідомості суб'єкта-носія – творця (розробника) інформаційного ресурсу (наприклад, професіонала-любителя, суб'єкта законодавчої ініціативи, помічника-консультанта парламентаря, відповідальних працівників або групи спеціалістів Головного юридичного управління, Головного науково-експертного управління, Інституту законодавства) і потім об'єктивується у документальну та електронну матеріальну форму (законопроект, експертний висновок, аналітичну довідку). 2. Інформація та інформаційні ресурси є відображенням менталітету суспільства і суб'єктивного мислення творця (автора законопроекту), їх взаємозв'язків, принципів і законів розвитку суспільних відносин. 3. Інформаційний ресурс фіксується системою сприйняття, уявлень розробників законопроектів; понять, наукових категорій, концепцій, теорій, вчень, вироблених у науці, які є частиною системи соціально-наукових і інших комунікацій.

Аксіологічний аспект полягає у оцінці інформаційного ресурсу Головним науково-експертним управлінням, Головним юридичним управлінням Апарату, Інститутом законодавства, парламентарями і вираженні їх відношення до нього, яке має корелювати з відношенням науковців, авторів (розробників) ідеї про прийняття адекватного сучасним реаліям стабільного і виконуваного закону, а також зі становленням виборців.

Прагматичний аспект пов'язаний з можливістю досягнення поставленої мети. Відповідні структурні підрозділи Апарату перевіряють на відповідність вимогам підготовки пояснювальної записки до законопроекту. Зокрема, обов'язковим є розділ про прогнозування наслідків прийняття закону, розрахунок його впливу на дохідну та видаткову частину Державного бюджету України.

Управлінський аспект інформаційної функції виявляється у інтенсифікаційному впливі інформаційного ресурсу на інформаційні процеси, перетворенню законопроекту у закон, вольових рішень керівництва в акти організаційно-

розпорядчого характеру (наприклад, розпорядження Керівника Апарату, його Першого заступника).

Прогностичний аспект пов'язаний з моделюванням організаційно-управлінської діяльності Апарату, за якої найбільш ефективно буде забезпечена робота з підготовки до розгляду парламентом законопроектів. Це і повноцінне мережеве оснащення інформаційними та комунікаційними системами, і робота на неупередженість (наявність структурного підрозділу з питань моніторингу наслідків прийнятих законів).

Значення інформаційної функції заключається в отриманні достовірної і достатньої інформації, необхідної для якісної, спланованої та скоординованої діяльності Апарату, спрямованої на підготовку до розгляду і прийняття парламентом дієвих законів.

Специфіка інформаційної функції Апарату полягає в тому, що в ході її реалізації допоміжною службою не створюється нова інформація (наукова), а збираються, обробляються і представляються споживачу (парламенту) у формі інформаційного ресурсу відомості документованого чи електронного характеру. О. П. Дзьобань за вузького підходу під інформаційним ресурсом розуміє сукупність документів, баз даних, що знаходяться в інформаційних системах (архівах, фондах, банках даних тощо) [4, с. 170].

Опрацювання Апаратом потоків інформації відкритої інформаційної системи здійснюється поетапно, з використанням специфічних алгоритмів і технологічних операцій. Робота над законопроектом складається з близько ста різних операцій опрацювання даних. Системна інформатизація законотворчого процесу дозволила впровадити сучасну організацію та технологію опрацювання даних, різноманітні форми надання інформації: одержання твердих копій, видача на екран, компакт-диски та інші носії [8, с. 108].

Система інформаційних зв'язків інформаційно-законотворчого простору Апарату включає змістовні (структурні) та функціональні (суб'єктно-об'єктні) зв'язки. При цьому інформаційні потоки мають різний характер: внутрішні (між структурними підрозділами Апарату) і зовнішні (між Апаратом та комітетами, комісіями, головою парламенту, народними депутатами, урядом тощо); висхідні (інформація формується низхідними структурними утвореннями і доводиться вищому керівництву) і низхідні (інформація у формі вказівки, розпорядження тощо формується та доводиться керівництвом Апарату до окремої службової особи, структурної одиниці, колективу чи підпорядкованого керівництва); прямі і зворотні; горизонтальні (функціонального характеру) і вертикальні (лінійного характеру).

У науці існують різноманітні визначення поняття «інформаційне забезпечення». Як відмічає М. Ю. Парамонова, інформаційне забезпечення діяльності парламенту розглядається в інформаційно-аналітичному, інформаційно-технічному та інформаційно-комунікаційному аспектах [11, с. 130]. М. Ю. Слюсарчук, аналізуючи наукові розробки у сфері інформаційного забезпечення діяльності Верховної Ради України, констатує наступні складові вказаної

категорії: 1) інформаційні ресурси парламенту: власні (готуються працівниками Апарату у формі стенограм, інформації про парламентарів і керівництво Апарату, інформаційних довідок та матеріалів тощо); спільні (створені за участю парламенту та інших органів державної влади, неурядових організацій і включають веб-портал глави держави, уряду, телефонні довідники тощо); внутрішні; 2) інформаційні технології (програми і програмне забезпечення систем обчислювальної техніки); 3) інформаційна діяльність органів і установ, створених для забезпечення діяльності парламенту [15, с. 410]. Н. А. Кошева дає поняття підсистеми інформаційного забезпечення, під якою авторка розуміє комплекс засобів знакового опису даних, а також форм їх подання та організації власне даних в обсязі, необхідному й достатньому для функціонування системи, а також принципів, методів, способів, правил, схем, алгоритмів, за якими здійснюються збір даних, їх зберігання, пошук, контроль, редагування тощо [8, с. 110].

У рамках реалізації інформаційного напрямку організації діяльності Апарат відповідно до покладених відповідним положенням на нього завдань здійснює підфункції: інформаційно-технологічне забезпечення ведення пленарних засідань парламенту; методичне і технологічне супроводження комп'ютеризованої обробки законопроектів на всіх стадіях їх проходження у комітетах; формування баз даних актів легіслатури, забезпечення доступу користувачів до баз даних законодавчих актів зарубіжних країн; організація і реалізація інформаційно-бібліотечного забезпечення діяльності Верховної Ради та інші [13].

Сучасний період розвитку інформаційного буття Апарату характеризується його активною участю в процесі інформаційного обміну між обізнаною частиною суспільства (науково-дослідними інститутами, які готують експертні висновки щодо доцільності прийняття закону, розробки проектів законів, програм соціально-економічного розвитку) і парламентом, з однієї сторони, та громадянами – з іншої, шляхом підготовки до розгляду легіслатурою суспільно-корисного нормативного акта загального значення. На нашу думку, в добу тотальної ринкової економіки важливо організувати функціонування наукових дослідних установ, які надають консультації, експертні висновки з організації і функціонування органів публічної влади, не на довільній госпрозрахунковій основі, а на основі принципу достатнього бюджетного фінансування. Тим самим буде забезпечено безперебійний процес діяльності органів публічної влади.

Інформаційний потенціал апарату парламенту України слід оцінювати не тільки за критерієм сукупності різних видів і потоків інформації, а й за станом інформаційної структури апарату та парламенту (мережі, інфосистеми, кількості комп'ютерів), наявністю відповідних структурних одиниць. Під «інформатизацією» розуміють оснащення будинків, офісів, канцелярій тощо засобами зберігання, обробки і передачі інформації [4, с. 39]. Інформатизація має комплексний характер і передбачає кілька напрямів: формування і використання інформаційних ресурсів; створення, розвиток і використання інформаційних систем, телекомунікаційних мереж; інформаційних технологій збору, нагромад-

ження, розповсюдження, зберігання інформації, доступу до неї на основі сучасної електронної обчислювальної та комунікаційної техніки, засобів зв'язку; інформаційна безпека [7]. Електронні фонди нормативно-правової інформації Парламенту України містять інтегровані за єдиною технологією внутрішні (власні) та зовнішні (глави держави, уряду, міністерств та інших центральних органів виконавчої влади) документи (понад 415 тис.) Щоденно обробляється й вноситься понад 100 нових документів [1, с. 9].

Формування та оновлення електронних фондів парламенту здійснюється спільними зусиллями відділів баз даних нормативно-правової інформації Управління комп'ютеризованих систем Апарату та системної інформатизації законотворчої діяльності Науково-дослідного центру правової інформатики Національної академії правових наук України в межах виконання науково-дослідних робіт та на основі спільних планів [1, с. 8]. Одними з таких напрямків є «Розроблення електронної енциклопедії законодавства України» (січень 2010 – грудень 2015 рр.) та «Розроблення інформаційно-аналітичних підсистем Електронного парламенту України» (січень 2011 – 2015 рр.) [1, с. 10].

На сьогодні все ще потребують вирішення питання: вдосконалення планування законопроектних робіт, створення комп'ютерних перекладачів з інших мов [16, с. 42], удосконалення системи голосування парламентарів [9], упровадження дієвих координаційних механізмів системної інформатизації між структурними утвореннями Апарату, стабільного функціонування парламенту та приватного життя працівників Апарату та ін. Розв'язуючи ці питання, слід враховувати настанови Ю. П. Битяка та І. В. Яковюка про виваженість політики держави в інформаційній сфері, що є запорукою сталого розвитку суспільства і держави [3].

На зорі йото-байтової ери при переході вітчизняного парламенту на систему електронного врядування важливо забезпечуючому персоналу при підготовці до розгляду законопроектів не перетворитися на цифрових роботів, не втратити здатність мислити, а як розумним професіоналам удосконалити навички з відбору цінних фактів, виробити інформаційний імунітет на провокуючу інформацію з метою недопущення інформаційного потоку та, як наслідок, прийняття легіслатурою непотрібних законів.

Тягар обробки інформаційних потоків законотворчого простору лежить на спеціалістах Інформаційного управління, Прес-служби, Головного науково-експертного управління, Головного управління документального забезпечення, Інституту законодавства, Парламентського видавництва, газети «Голос України», журналу «Віче» та Дирекції теле- радіопрограм. Долучаються до цього процесу і Управління кадрів, і Відділ контролю, і Відділ з питань звернень громадян, і Управління по зв'язках з місцевими органами влади і органами місцевого самоврядування, і секретаріати комітетів та помічники-консультанти народних депутатів України. Так, до повноважень Інформаційного управління Апарату входить забезпечення права громадян України на отримання інформації про діяльність легіслатури; сприяння засобам масової інформації у висвіт-

ленні діяльності Верховної Ради України; участь в інформаційному обміні з іншими органами державної влади і місцевого самоврядування; здійснення інформаційного та бібліотечного забезпечення діяльності парламентаріїв, їх помічників-консультантів та працівників Апарату [12, с. 21].

Отже, інформаційна функція являє собою динамічний і складний за змістом напрямок діяльності Апарату в загальній системі функцій конституційно-правового статусу допоміжної інституції легіслатури, спрямований на опрацювання за допомогою сучасних засобів обробки відомостей, що є об'єктом парламентської діяльності, використання різноманітних форм оперування інформацією (збереження, передавання, перетворення та управління), необхідної для ефективного функціонування парламенту, його органів, народних депутатів України з метою прийняття Верховною Радою України зважених управлінських рішень. Ефективність її реалізації визначається полівекторністю інформаційних потоків, їх змістовним наповненням, стабільністю і узгодженістю інформаційних зв'язків між структурними підрозділами Апарату, їх керівництвом та керівництвом Апарату (внутрішньоорганізаційні зв'язки) та між Апаратом і секретаріатом уряду, адміністрацією глави держави, апаратами інших органів публічної влади, суспільством (зовнішньоорганізаційні зв'язки). Завдяки цьому забезпечується важлива роль Апарату як опосередкованої ланки в системі управління механізмів суспільством та державою, головним завданням якої є забезпечення безперебійної роботи легіслатури.

Реалізація інформаційної функції апарату легіслатури можлива на основі підготовки повноцінної, достовірної і своєчасної інформації висококваліфікованими спеціалістами з аналітичним складом розуму, з використанням сучасних безпечних методів обробки інформації. І в цьому аспекті інформаційна функція тісно переплітається з аналітичною та комунікаційною функціями, які є самостійними напрямками діяльності в системі функцій допоміжної інституції парламенту.

Проведене дослідження дозволяє сформулювати наступні рекомендації: 1) вирішити питання про прийняття закону про нормативно-правові акти і про закони та законодавчу діяльність; 2) нормативно закріпити за науководослідними організаціями на конкурсній основі право підготовки висновків на законопроекти, для чого передбачити в Державному бюджеті України окремий рядок для цих цілей; 3) на законодавчому рівні закріпити диференційований підхід до строків підготовки Апаратом експертних висновків на проекти законів залежно від обсягу та складності роботи; 4) робота на неупередженість у сфері законотворчості потребує повноцінного та результативного функціонування структурного утворення у складі Апарату з моніторингу наслідків прийнятих законів, результатом якого має бути складення відповідного звіту та внесення пропозицій на розгляд парламентаріїв (наприклад, про скасування не відповідаючого потребам реальності закону); 5) запровадити у практику функціонування Апарату взаємний обмін спеціалістами на довгостроковій основі з розробкою системи оптимізації повернення вітчизняних працівників.

Перспективними напрямками розвідки є детальне теоретично-правове дослідження проблем циркуляції різноманітних інформаційних потоків у системі реалізації Апаратом функції інформаційного забезпечення; удосконалення національного законодавства відносно застосування інформаційно-телекомунікаційних систем і технологій як засобів організації і діяльності Апарату; ролі Апарату у забезпеченні інформаційної безпеки з метою сприяння безперебійній роботі парламенту, належного правового регулювання питань обігу та охорони персональних даних працівників Апарату; впровадження дієвого та безпечного електронного урядування в парламенті; реалізація інформаційної функції апаратами парламентів країн Європейського Союзу та Східного партнерства у рамках входження України в світовий інформаційний простір.

Список літератури: 1. Антоненко С. А. Електронні фонди нормативно-правової інформації парламенту України : (прав., організац. та технол. аспекти): монографія / (Наук. зб. «Академічні правові дослідження». Дод. до юрид. журн. «Право України»; вип. 32) / С. А. Антоненко ; за заг. ред. М. Я. Швеця. – К.: Ред. журн. «Право України» ; Х.: Право, 2013. – 308 с. 2. Арзамаскин Н. Н. Теоретико-методологические основания возникновения, становления и развития формы Российского государства : автореф. дисс. ... д-ра юрид. наук : 12.00.01; Государственное образовательное учреждение высшего профессионального образования «Ульяновский государственный университет», Московск. гос. ун-т им. В. М. Ломоносова / Н. Н. Арзамаскин. – М., 2008. 3. Битяк Ю. П. Маніпуляція свідомістю як проблема інформаційного суспільства / Ю. П. Битяк, І. В. Яковюк / Інформаційне суспільство і держава: проблеми взаємодії на сучасному етапі : зб. наук. ст. та тез наук. повід. за матеріалами міжнар. наук.-практ. конф., м. Харків, 26 жовтн. 2012 р. / редкол.: С. Г. Сergyога, В. Г. Пилипчук, І. В. Яковюк. – Х.: НДІ держ. буд-ва та місц. самоврядування, 2012. – С. 27-28. 4. Дзьобань О. П. Інформаційна безпека у проблемному полі соціокультурної реальності : монографія / О. П. Дзьобань. – Х.: Майдан, 2010. – 260 с. 5. Дзьобань О. П. Інформаційне насильство та безпека: світоглядно-правові аспекти: монографія / О. П. Дзьобань, В. Г. Пилипчук ; за заг. ред. проф. В. Г. Пилипчука. – Х.: Майдан, 2011. – С. 209. 6. Дзьобань О. П. Філософія інформаційного права: світоглядні й загальнотеоретичні засади : монографія / О. П. Дзьобань. – Х.: Майдан, 2013. – С. 25. 7. Костецька Т. А. Інформатизація / Т. А. Костецька / Юридична енциклопедія: в 6 т. / редкол.: Ю. С. Шемшученко (голова редкол. та ін.) – К.: Укр. енцикл., 1998. / Т. 2: Д – Й. – 1999. 8. Кошева Н. А. Інформаційно-аналітичне забезпечення законотворчої та правозастосовної діяльності / Н. А. Кошева / Правова інформація та комп'ютерні технології в юридичній діяльності: навч. посіб. / В. Г. Іванов, С. М. Іванов, В. В. Карасюк та ін. ; за заг. ред. В. Г. Іванова. – 2-ге вид. – Х.: Право, 2012. – 240 с. 9. Лавренюк С. Для включення сенсорної клавіші не вистачило чотирьох голосів: ранкове засідання [Верховної Ради України] 17 берез. [2011 р.] : [голосування у Верховній Раді України про впровадження реєстрації народних депутатів та фіксації результатів їхнього особистого голосування за допомогою сенсорної клавіші] / С. Лавренюк // Голос України. – 2011. – 18 берез. (№ 49). – С. 1-2. 10. Міжнародна інформація: навч. посіб. / М. П. Требін, І. О. Поліщук, Н. П. Осипова та ін.; за ред. М. П. Требіна. – Х.: Право, 2014. – С. 9. 11. Парамонова М. Ю. Ресурсне забезпечення діяльності Верховної Ради України: стан і тенденції розвитку (теоретичні засади): дис. ... канд. наук з державн. управл.: 25.00.01 / Марина Юріївна Парамонова; Інститут законодавства Верховної Ради України; наук. кер. Н. Г. Плахотнюк. – К.: [б. в.], 2007. 12. Погребняк Н. С. Компетенція апарата парламента (на прикладі України) / Н. С. Погребняк // Юридические науки : проблемы и перспективы: материалы II Междунар. науч. конф. (г. Пермь, январь 2014 г.). – Пермь : Меркурий, 2014. 13. Положення про Апарат Верховної Ради України / Про затвердження положення про Апарат Верховної Ради України: Розпорядження Голови Верховної Ради України № 769 від 25 серпн. 2011 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу :

<http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/769/11-%D1%80%D0%B3>. 14. Словська І. Є. Конституційно-правовий статус парламенту – Верховної Ради України : монографія / І. Є. Словська. – К.: Юрінком Інтер, 2013. 15. Слюсарчук М. Ю. Складові інформаційного забезпечення діяльності Верховної Ради України / М. Ю. Слюсарчук / Університетські наукові записки : Часопис Хмельницького університету управління та права, 2006. – № 3-4 (19-20). 16. Швець М. Системна інформатизація законотворчого процесу : сучасність, зручність, прозорість / М. Швець, І. Здєба // Вісн. – № 3(156). – 2005.

**ИНФОРМАЦИОННО-ФУНКЦИОНАЛЬНАЯ СОСТАВЛЯЮЩАЯ СИСТЕМЫ ФУНКЦИЙ
АППАРАТА ВЕРХОВНОЙ РАДЫ УКРАИНЫ КАК ОСНОВНОЙ ПОКАЗАТЕЛЬ ЕГО
КОНСТИТУЦИОННО-ПРАВОВОГО СТАТУСА**

Погребняк Н. С.

Статья посвящена исследованию реализации информационной функции аппаратом Верховной Рады Украины как составляющей в системе его конституционно-правового статуса с использованием прикладных знаний философии информационного права. Критически проанализировано информационное обеспечение законотворческой деятельности Верховной Рады Украины. Сформулированы концептуальные положения, обоснованы новые рекомендации и выводы относительно исследуемых вопросов.

Ключевые слова: информационная функция, статус, аппарат, парламент, Верховная Рада Украины.

**INFORMATION AND FUNCTIONAL COMPONENT OF THE FUNCTIONS SYSTEM
OF THE VERKHOVNA RADA OF UKRAINE APPARATUS AS THE MAIN INDICATOR
OF ITS CONSTITUTIONAL-LEGAL STATUS**

Pogrebnyak N. S.

The article is devoted to the research of the information function realization by the Verkhovna Rada of Ukraine apparatus as a component in the system of its constitutional-legal status with the use of the applied knowledges of the information law philosophy. The critical analysis of the information support of the lawmaking activity of the Verkhovna Rada of Ukraine has been made. The conceptual positions have been formulated, new recommendations and conclusions as to the investigated problems have been given grounds.

Key words: information function, status, apparatus, Parliament, Verkhovna Rada of Ukraine.

Надійшла до редакції 31.03.2014 р.